

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Κλάψε, καυμένη Περικλῆ...
 Π.— Γιὰτί, μωρέ, νὰ κλάψω;
 Φ.—Διὰ πολλὰ...
 Π.— Μοῦ ἔρχεται μιά φάπα νὰ σ' ἀστράψω.
 Φ.—Κλάψε τὴν τύχην τὴν οἰκτρὰν τοῦ λαοπλάνου κόσμου,
 καὶ μὴ μ' ἀφίνης, Περικλῆ, νὰ κλαίω μοναχός μου.
 Π.—Σὰν τραγικός μοῦ φαίνεται πολὺ καὶ θὰ σὲ δείρω.
 Φ.—ὦ! ἀφῆσέ με, μὸν ἀμί, τὸν κόσμον νὰ οἰκτείρω,
 διότι τὸ παράκαμε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
 μὲ τοὺς πολέμους τοὺς συχνούς καὶ τὰς ἐπαναστάσεις.
 Π.—Τί ἐννοεῖς;
 Φ.— Ἐκόρωσε καὶ πάλ' ἡ Βουλγαρία
 κί' ὁ ἡγεμὼν Ἀλέξανδρος ἀπέμεινε ἴστα κρούα.
 Π.—ὦ! ναί! τὸ ἔμυθα κί' ἐγὼ μὲ λύπην καὶ μὲ πόνον.
 Φ.—Ὁ φουκαρᾶς ὁ Βάττεμβεργ δὲν ἔχει πλέον θρόνον,
 καὶ νῦν μὲ μαῦρα δάκρυα καὶ μὲ ἀπελπισίαν
 πηγαίνει ἴστην Καπερναοῦμ τὴν παραθαλασσίαν.
 Π.—Μὰ πόσο τὸν λυπήθηκα, βρέ Φασουλῆ, δὲν ξέρεις...
 τί παλληκάρι δυνατὸ καὶ πρῶτος ντελμπεντέρης!
 Φ.—Ἡ νειότης τί ὠφέλησε, ἡ λεβεντιά κί' ἡ χάρις,
 ἀφοῦ ἀκόμη κί' ὁ Ζαγκώφ, αὐτὸς ὁ κασιδιάρης,
 συνωμοσίαις τοῦκαμε ἡμέρα μεσημέρι
 καὶ τὰ παπούτσια τοῦδωσε τοῦ φουκαρᾶ ἴστο χέρι;
 Π.—Κί' ὁ κύριος Σαλισβουρὸν τί λέγει περὶ τούτου;
 Φ.—Τὴν ἔφαγε κί' ἐκάθισε...
 Π.— Μωρὲ χαρὰ ἴστο νοῦ του!
 Φ.—Οἱ Ρῶσσοι τοῦ τὴν ἐπαιξαν..
 Π.— Ζήτω λοιπὸν οἱ Ρῶσσοι!
 Φ.—Τὴν ἐπάθαν κί' Αὐστριακοὶ καὶ Γερμανοὶ καὶ Πρῶσσοι!
 Π.—Ἐάν καὶ χύνω δάκρυα ὑπὲρ τοῦ Ἡγεμόνος,
 διότι τὸν ἔξεκούμπισαν ἀσπλάγχχνως καὶ ἀπόνως,
 ἐξ ἄλλου χαίρω, Φασουλῆ, καὶ δὲν εἰξεύρεις πόσον,
 διότι ἐθριάμβευσαν τὰ σχέδια τῶν Ρώσσων.
 Καὶ τώρα βέβαια καὶ σὺ γνωρίζεις ὅπως ὅλοι
 πῶς τῆς Ἑλλάδος σύμμαχοι θὰ εἶναι οἱ χαχόλοι,
 διότι καὶ ἴστοῦ Πετερχώφ τ' ἀνάκτορα ὁ Τσάρος,
 ἀγαπητὸς συμπέθερος καὶ προσφιλὴς κουμπάρος,
 ἔστησε τὴ σημαία μας κοντὰ εἰς τὴ δική του
 ἐκ συμπαθείας πρὸς ἡμᾶς, ὡς λέγουν, αὐθορμήτου.
 Καὶ ὅταν εἰς τοῦ Πετερχώφ τ' ἀνάκτορον ἐκείνο
 τὸν τῆς σημαίας μας σταυρὸν μακρόθεν διακρίνω
 νὰ στέκη παρὰ τὸν σταυρὸν τῆς κραταιᾶς Ρωσσίας,
 βεβαίως εἶναι γεγονὸς μεγάλης σημασίας.
 Καὶ ὅταν βλέπης διὰ σταυροὺς νὰ στέκουν πλάι πλάι,
 ὅλα θὰ ἔλθουν μιά χαρὰ, ἀλλὰ μὲ τὸ κολαί.
 Φ.—Κί' ἐγὼ ἀλήθεια, Περικλῆ, πρὸς ὄλην τὴν Ἀγγλίαν
 ἀρχίζω νὰ αισθάνωμαι ἀποστροφήν τελείαν.

- Μοῦ ἔρχεται πατόκορφα τοὺς Ἀγγλους νὰ τοὺς λούσω,
 καὶ οὔτε θέλω Ἀγγλικά ὀνόματα ν' ἀκούσω,
 τὸν Χίξ, τὸν Μπότς, τὸν Σώλσβουρου καὶ ἄλλους τε-
 [νεκέδες,
 τὴν Κράουφορτ, τὴν Ἀμιλτων, τῆς Λαΐδες καὶ Μυλλαϊ-
 γιὰτί τὰ ἐσιχάθηκα κί' οὔτως εἰπεῖν μὲ πνίγουν, [δες,
 καὶ θέλω τὰ ὀνόματα εἰς ἔφ καὶ ὦφ νὰ λήγουν,
 ὡς λόγου χάριν Πετερχώφ, Ἰγνατιέφ καὶ ἄλλα,
 καὶ προτιμῶ, μὰ τὸ σταυρό, καὶ τὴν κυρὰ Δασκάλα
 ἀπ' ὄλαις τῆς ὑψηλόλιγνας τοῦ Χαΐ-Πάρκ Ἀγγλίδες...
 Π.—Ζήτω οἱ Ρῶσσοι, Φασουλῆ, καὶ ὄλαις ἡ Ρωσιίδες.
 Φ.—Μακρὰν μου ὁ Σαλισβουρὸν μετὰ τῶν ἀγελαίων...
 εἶναι καιρὸς νὰ συνταχθῶ μὲ τὴν Ρωσίαν πλέον
 καὶ νὰ περάσω τοῦ λοιποῦ εὐχάρισταις ἡμέραις
 μὲ τῆς Πετροπαυλόνας τῆς, τῆς Ὀλγαις καὶ τῆς Βέ-
 Πετροπαυλόνα!.. ὄνομα γοητειῶν ἀρρητῶν!.. [ραις.
 Π.—Κάτω τῶν Λόρδων ἡ βουλή καὶ ἡ τῶν Κοινοτήτων.
 Φ.—Ρωσία κί' ἅγιος ὁ θεός... καμπάναις νύκτα ἴμερα,
 ποῦ σὰν ἀρχίσουν καὶ κτυποῦν τραντάζει ὄλ' ἡ σφαῖρα,
 εἰκόνες κί' ἅγια λείψανα κί' εὐλάβεια μεγάλη
 καὶ καλυμμαύχια ἱερά καὶ μίτρας ἴστο κεφάλι,
 καὶ δισκοπότηρα χρυσᾶ, λαμπάδες καὶ λιβάνια,
 καὶ μοναστήρια μπόλικά κί' ἀδιάκοπη μετάνοια,
 καὶ καλογέρων ζητιανιαῖς μὲ δάκρυα καὶ πόνον
 ὑπὲρ λειψάνων ἱερῶν καὶ θαυμαστῶν εἰκόνων,
 θεοσεβῆς, πανάγιος κί' ἐπαγγελίας τόπος,
 ποῦ ἴστον ἁγίων τὸν χορὸν ἐγγράφεται ἀκόπως,
 καὶ ρέψιμο καὶ βούρδουλας καὶ κνοῦτο κί' ἐξορία
 μὲς ἴστην Ὑγκούτσκη, Περικλῆ, καὶ μὲς ἴστη Σιβηρία.
 Πρέπει νὰ γίνουν φίλοι μας οἱ εὐσεβεῖς χαχόλοι,
 διότι ἀθείσαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλοι
 κί' ἐφθάσαμεν πραγματικῶς εἰς τὸ μὴ περαιτέρω,
 κί' ἐγὼ νὰ εἶμαι ἄθρησκος πσοῶς δὲν ὑποφέρω.
 Γελοῦμε καὶ μὲ τὸν Χριστὸν καὶ μὲ τὴν Παναγίαν,
 κί' οὔτ' εὐλαβῶς ἀκούομεν τὴν θεῖαν λειτουργίαν,
 κί' ἴσως οἱ Ρῶσσοι, Περικλῆ, τὰ μάτια μας ἀνοίξουν
 καὶ εἰς τὸν δρόμον τὸν καλὸν ὀλίγον μᾶς τραβήξουν,
 καὶ μὲ τὴ χάρι τοῦ θεοῦ καθὼς καὶ τοῦ Μακράκη
 ἴμορέσουν καὶ οἱ Ἕλληνες νὰ κουνηθοῦν ἴγακί
 καὶ στήσουν μὲ τὸν Δήμαρχο τῆς Μόσχας καμμιὰ ἴμερα
 ἴστον τροῦλλο τῆς Ἀγιά-Σοφιάς τὴν γαλανὴ παντιέρα,
 πρὸς δόξαν τῶν Χριστιανῶν κί' αἰσχύνην τῶν βαρβά-
 [ρων...
 Π.—Καὶ τώρα ποῖος ἡγεμὼν θὰ γίνῃ τῶν Βουλγάρων;
 Φ.—Ὁ Βαλδεμάρ, ὁ Βαλτασσάρ, ἐγὼ, ἐσύ, ἐκεῖνος,
 ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι καὶ δὲν κυττάζεις, κτήνος,
 πῶς ὄλ' αὐτὰ θὰ σπάσουνε εἰς τὴ δική μας ράχη;
 Π.—Ὅρσε λοιπὸν, Ρωσοφόρονα, τὸ τακτικὸ μπερντάχι.